

E. Wallstrom, Skalde-Gvæde, 1743

1743

Skalde = Qwåde

Sunget

Dagen efter

Maekføjelse = Dagen,

För

M A K F Ö J E L S E

Med

Rybland /

eller den 8. Octob. 1743.

uti Gefle Gymnasio

af

ERIC WILSTENSON.

Tryckt i UPSALA.

Hans

Gunstige Läsare!

När underkastas Ditt benägna omdöme några Swenska Rim. Jag kan så mycket mindre begära / at de skola winna allas tycke / som de äro sammanskrifne / icke af en Mästare / utan begynnare uti Skaldekonsten. Min tanka hafwer wäl aldrig varit / at låta dem blifwa bekanta för det Allmänna ; men som jag skulle synas otacksam emot den myckna ynnest och godhet / de Förnåma och Gunstige Herrar / hwilka dem före afhört / deröfwer mot mig behagat förklara / om jag skulle wågra Deras begäran ; ty är jag nu föränlåten at ändra min föresats. Jag skulle emedlertid intet högre önska / än at de hälfften så wäl af Dig måtte blifwa ansedde / som mitt gidromål härutinnan varit rent och oskyldigt. Les wäl.

I. N. 7.

Wälkommen dyre Dag! Du Swea Barnas
sägnað,
Du trefalt sälle ljus u'r morgonrådnans samn/
Som bådär öf ny frögð och Himlens säkra hägnað,
Som styr wårt olycks-Skepp i en behaglig hamn:
Wälkommen tiufwe Dag, wälkommen hit från Öster,
Du, som anledning ger til tusend' glädie-röster.

Jag menar: Du, som öf den glädie-påsten bringar /
Hur' Frids-Baneret nu i Ewidiod sättet opp;
Hwaraf mång' frögde-ton i nordsta bygder klingar,
Ja, hur' i Mannaheim man får nytt sällhets hopp:
Hur' man på Atles ö i Frids-basunen söder /
Hwars gälla klang et dån af frögde-echo möter.

Ej fins wäl någorståds i gamla runor tecknat,
Att Swea-Män ha råds gå med i barda-lek /
Ell' Göther någonsin för bara Klingor bleknat:
Sitt fosterbrödra-lag de hållit utan swel,
Och så på sig med lust sin Pansar-stiorta dragit /
Sin brynja och sitt Ewård med mandom tii sig tagit.

Ej någon fiende har kunnat dem försträcka /
De aldrig frucktat för någ'n utländskt kampfes mod:
Hos dem ej döden sielf har rådslan kunnat wäcka,
De acktat äran mer', än eget lif och blod.
Som dessas blod ännu i Swenska ädror rinner /
Så tror jag dylikt mod man än hos Swenskar finner.

Men när den Himla-Drott / som alt i händer äger,
Som Himmel / Jord och Haf regera / styra kan /
Kring Swenska Macten ej will slå sin borg / sitt läger;
Men tuckta i sin hämd et syndigt Folk och Lann:
När han will aga dem, som sig ej rättlig dyrcka /
Hwad hielper deras mod / försicketighet och styrcka ?

Då fäfangt är för dem ur lidan Swärdet draga,
De hållre önska må få sticka't in igen:
När twedragt längan wäg fått enigheten jaga /
När egennyttighet fått rum bland Swenske Män:
När Himlen sielf all krafft af Swenska wapnen dämpar,
Hwad kan då båta, om ibland oss finnas kämpar ?

När Swea är så hårdt af Himlens wrede tuckadt /
Alt Wapna-skiftet tycks ha med sig undergång:
När som vårt eget Land af wåras blod är suckadt:
Olyckan hafwer gjordt all wäg till sällhet trång;
Ja, när vårt hela Land måst swästa uti fara /
Alt fienden med lif och gods til byte wara ;

Då ha wi största skäl at efter Freden sucka,
Samt önska, at så snart vår wapen lägga af:
För wreda Gudens Thron med ödmjukhet och bucka,
Och be/ at för'n vårt Skepp går aldels uti qwas/
Wi skyndsamt må derpå så fredsens wimplar sätta,
Och våra matta bröst med fredsens fructer mätta.

Nu hastwer och vår bön sin trägna längtan wunnit,
Den Högstas wrede har i nåd sig mot och wändt;
Han har vår ångstan sedt / vår wedermöda sunnit,
Och denna glädje-päst til och i nöden sändt /
At swärd ej mera skal i blodigt upsåt föras
Mot och af Garda-Mån ell' wapna-gny mer höras.

Swad bör förbensfull och, O! Swea Mån / nu göra?
Skal denna Himlens nåd af och ej wördas högt?
Skal ödmjuk tacksamhet vår hela hog ej röra?
Jo / bort at någ'n skull' ha et sådant sinne trögt /
At han med wärdigt lof ej Himla-Kungen prisar,
Och hiertats glädje nu med ord och åtbörd wisar.

Up dersför / Swea Barn, låt frögde-röster höras /
Låt Edert glädje-rop kring wida fält bli spord:
Låt Stora Gudens lof på alla wägar föras
För den barmhertighet af honom och är giord.
Låt allmän bli vår frögd, vårt lof låt allmänt blifwa,
Låt och hwarannan nu der till anledning gifwa.

Men hwad tar jag mig för? Hwad ämnar jag at giöra?
Will jag ock wåga bli en allmän glädjes tolf?
Jag ju förmåten är, som dierfs mig låta höra
Med ofständig giga bland ett så förnämligt Folf;
Ett Folf, för hwilket jag den tancken wist bör hafwa/
At högre står det an, än rimmen/ jag kan staswa:

Jag måste widgå / jag den tale=drift ej åger,
Som här mot ämnets wigt det ringsta swara kan:
Hos mig är wiljan god, fast kraften ej tillsäger.
Ach! tagen wiljan då / jag ödmuikt beder, an.
Förundren Eder ej at jag nu wågar siunga/
Som har til Skalde=dickt aldeles owan tunga.

Bland andra orter är ej Gesle Stad den sista/
Som utstått warit har för fiendens mord och brand/
Som stått i fara at sin fordna fågring mista/
Men är u'r faran frälst af Högste Gudens hand.
Ty tycks et Gesle=barn ha fog sin fågnad wisa,
Och en så härlig nåd, så godt det kan, beprisa.

Så tyden gunstigt ut / Förnåme, som mig hören /
Mit rena upsåt / jag will Eder ödmuikt be:
Mig och min magra dikt den höga ynnest giören,
Des ofullkomlighet at gunstigt öfwerse.
Ehr godhet skal jag ståds i ödmuikt sinne giömma /
Och Ehr wålwiljoghet med tacksamhet berömma.

Men

Men Himmel gjut nu in en droppa af den fasten
Uppå min tunga, som mitt tal kan ge behag.
Låt mina tanke-sätt ej sakna all den kraften,
Som ädel wärckan har, på denna glädje-dag.
Låt mina korta rim den wärckan med sig föra,
Ut til den Högstas lof de må wär' sinnen röra.

* * * * *

R lof- och frögde-dag bör denna dagen wara;
En tycks ej wara skäl för oss at leta opp
Det bistra öde/ och den stora nöd och fara/
Som oss har länge fört i wanckelmodigt hopp.
På frögde-dag man bör om liufwa saker skrifwa/
Til forge-dag ju bör bedröfligt ämne blifwa.

Men som wi kunna bäst den Högstas godhet wörda/
Hans wishets under och på oss förnämligst se/
Om wi påminna oss den jämmer och den börda/
Som oss nu hafwer tryckt; ty låt oss acktning ge
Uppå den olycksstorm/ i den wi woro dresne/
Samt hur' wi derutur å' ändelig frälste blesne.

Förlåt mig, Tolste CARL, Du Nordens Stora Hjelte,
Ut jag mig minner på den tid Du drog i fält/
Mot Gardarike då Du tappert spände bälte/
I widt aflägsne land då Du slog up Din' tält:
Af Dig blef Swea wan, och lärde manligt fäcka;
Men hade ock så när måst med Din död försmäcka.

Hur'

Hur' många segrar, som wårt Sverige med Dig wunnit,
Det minnas wi ännu; men minnas ock den tid,
Då det helt blodigt stod, och had' så nära funnit
En utgång mer än swår uppå sin fejd och strid/
Då fienders myckenhet och hopetals olycka
Aldeles wille det til undergång förtrycka.

Knapt syntes någon wäg, knapt något medel wara
För oss mer öf'rigit/ at kunna frälste bli
Ur allmän grufflig nöd/ och ögonstänlig fara/
Men när man tyckte, at alt hop war ute, si
Mitt i wår nöd på oss den Stora Guden tänckte,
Och med den dyra skänk, Kung FREDRICH, freden skänckte.

Som freden hafwer namn åt Konung FREDRICH gifwit,
Så har han ock betänckt/ at man kan hjeltemod
Wäl wisa, fast sitt namn man icke hafwer skrifwit
Med swård, som färgadt är i röda mensko-blod;
Ty war Hans göromål at freden ge tillbaka,
Och låta oss i ro des lufwa fructer smaka.

Wår dyra Drottning/ och wårt Sveriges Mor ULRICA,
Den för en jordisk nu en Himmelsk Crona bär/
Som i Des själ fans nåd och Majestät tillika,
Som alla dygder had' sitt säte tagit der;
Så börjad' i Des tid ock fridsens qwisstar grönska/
Hon skänckte oss alt godt, all sällhet wi kund önska.

Ett tiog af år wi ha den dyra förmån niutit,
Hwar wid sitt skontråd har sutit trygg och nögd:
De Nectar strömar / som u'r fridsens å ha flutit,
Wi smakat, druckit ha med glädje / fågnad, frögd:
Wälsignelsen har grott och blomstrats i wårt rike,
Wi tyckt oss icke sett i sällhet någ'n wår like.

Wårt dragna swärd war bytt i lja, harf och ploget /
Musqueten lo och frut de word ämnade
Åt bidrnen, tiädren och åt haren uti flogen,
Åt Knechten mände jord och sjo rikt byte ge:
Då war en ådel tid, då fria konstler grodde:
Då sällhet i sin högd uti wårt Swea bodde.

Hwi låt / O! Himmel / Du ej längre oss förblifwa
I så lycksaligt stånd? Hwi tog Du från oss bort
Den ådla friden? Ach! Hwi wille Du oss gifwa
Så högan sällhet, när den skulle bli så kort?
Men dock / hwi klandrar jag, O Himmel, på Din styrsel?
Wi ha förskyllat det uti wår synda-yrsel.

Du seck de Swenskas swärd ej rästas i sin slida:
Man tyckte lågligt war / man tyckte det war tid,
Åt för wår frihet och wår förmån hurtigt strida:
Man höll thet ei för winst at åga neslig frid.
Hos Dig, O! Swea Land / stod wärckeligen felet /
Åt Herrans hånbe-hand war med i detta spelet.

Här blåstes frigs-alarm: Hwar Knekt had' lust at lemna
Nytt prof af mandom och sitt oförsträcka mod:
På liden oförrätt sig wille alla hämna /
Fast thet ock skulle ske med deras egit blod:
De u'r sitt kalla Land med hwarma hiertan drogo,
Och sina tält med lust på Tinska fälten slogo.

Men i swära öde! när jag mig till sinnes förer /
Hwad stålbeklädde Mån då u'r vårt Sweije geck,
En bister ångslan wist mitt hela sinne rörer /
I ty / at Hieltemod ej sågre Lagrar seck:
Jag hisnar, när jag ser en sådan modig skara
Mer fienden til winst, än sträck och tucktan wara.

I Jordne Kämpar och I Store tappre Jarlar,
I Segerhjeltar och I raske Swenske Mån /
Som fordom uti fält ha'n följt GUSTAVER, CARLAR,
(Iu någre Tolffte CARLS Soldater leswa än)
Hwad tyckes Eder, war ej Swenska Hären mächtig
I delta toget? war ej des utredning prächtig?

Hwad syntes Eder här om våra blå Soldater?
Tyckts de ej hafwa mod i en wälwårter fropp?
Än våra Mörfare / Canoner och Granater,
Kund' de / wäl nyttiade / ej ge om seger hopp?
Uppriktigt sägen: kund' wår Här wäl wara liker
Den / som i förra sejd drog ut u'r Swea Rike.

I siva:

I swaren: Aldrig har sig Swea Krigmactt wisat
Så frist och talrik förr, ell' rustad ut så wäl/
Wi tyckt de fordne ej det minsta dermot spifat/
Af denna tyckte wi oss fordra, med alt skäl/
At Garda-rikes män för Henne sig skull' bugat/
Och at hon utaf dem skull', hwad hon wille, trugat.

Mig tyckes än jag ser/ hur Swenska Knechten larmar/
Hur mycken lust han har at strax gå hurtigt på:
Hur han har mod i bröst och styrcka uti armar/
Hur högt han långtar/ at sin fiende ernå:
Hur blifer han ser ut, hur han af iswer brinner/
Och all sin största lust i wapna-möte finner.

Rom Willmanstrand, du kan om Swears mandom witna/
Och huru Göther sig i Barda-lek bete:
Än dina wida sält af bleka skallar hwitna/
Det war en hårder lek; Mig tyckes ännu se,
Hur Swensker kneckt på knå/ med plit i handen säcktar/
Och för'n han gifwer tapt uti sitt blod försmäcktar.

Mot Sextontusend här tretusend spänna bälte/
Och slåß från middags tid in uppå sena qwäll:
Hwad under om de få måst ändtlig lemna fälte?
Men segren syns ej för de många warit fäll;
I ty/ de wundne få från Willmanstrandste wallar
Sändt dubbelt flera ned til dödsens mörcka hallar.

O! WRANGEL, tapre Jarl/ Dit namn Du hafwer ristat
I djupa runor/ Du har det odödligt giordt:
Hwad Du och Dine män/ som detta slag bliwistat/
Uträttat ha/ skal bli för efterwerlden spordt:
Ditt namn med rätta skal i ewig Lieder skaras,
Och widt i werlden kring på årans wingar bāras.

Ach! hade Du ej måst mitt uti striden sakna
Den hielp, det bistånd/ som Dig förr utloswat war/
Så tror jag, hwar och en af Ryssarna sått wakna
I andra werlden, för'n Du leken lyckat har;
Jag kan ej döma, hwad för orsak mände wara/
At Du kringrännas seck af fiendens stora skara.

Olycklig synes wäl den ägo-twisten varit/
I ty at plagen blef åt fienden til rof;
Men säga, at wi dock derwid så illa farit/
Som afwund skrifer/ ha wi ingalund' behof:
Det war den enda gång, då våra knecktar singo
Bewisa, at de än i Fädrens fotspor gingo.

Tänck; om en WRANGEL då med sina bukar wilfit
Tilbaka, och ej delt så friska slängar ut,
Hur ondskan öfwerliudt skall kring om werlden skrifit:
På Sverjes tapperhet och mod har nu blift slut,
Ej Götha-blodet mer i Göthers ådror rinner;
Och at så är man nu utaf utgāngen finner.

De tanckar / som här till oss hållit sysslosatte /
De ha wäl icke tyckts stor sågnad wilja ge ;
Men wåra hiertan må af ångslan wäl bli matte,
Når wi nu widare oss wilja förete
De swåra öden / som oss sedan ha bedröfwat /
Wår fordna glants och makt samt sällhet från oss röfwat.

Min tunga staplar här, jag fasar och jag ryser,
Mitt sinne blir förkräckt / mig ångslan helt betar :
Det gör hwar en med mig, som blödiget hjersta hyser.
Ach! we at wi så högt Dig / Himmel retat har.
Hur hafwa wt så högt emot Din nåde brutit,
At Du Din wredes skott så håstigt på oss stutit.

Här rinner up den dag: O. bistra dag! Jag håpnar,
En Dag, som tecknas bör med swarta färgor opp /
På hwilcken Himlen sig emot oss grusligt wåpnar,
På hwilcken från oss ta's wårt säkra sällhets hopp;
Ty när han från oss tog wår Drottning, wår ULRICA,
Så tog han också wår lycksalighet tillika.

O Drottning, wi Dit namn med djupsta wördnad nämna,
Hos efterwerlden skal Dit minne ewigt bo.
Det wittnesbördet man med rätta Dig bör lemna /
At Din Gudsfructan / samt Din tråagna bön / Din tro
Har warit / som wårt Land och Rike sällhet gifwit,
Ty har ock med Din död wår lycka döder blifwit.

Vi blefwo af et hopp, men ach! et falskt / bedragne /
 Ut just på samma tid Du togs ifrån oss bort,
 Vi också skulle bli i Himlens hägnad tagne,
 Så lägga wapnen af med heder innan fort;
 Men si, han hade oss et annat öde ämnat:
 ULRICAS döb dertill had' fria händer lemnat.

Den bästa lägenhet, som wi i händer hade /
 Ged utan eftertryck och nytta oss förbi,
 Och fienden medlertid sin nya anslag lade
 Mot oss / hur wi i grund förstörde skulle bli:
 Gud wet / hwad orsak war til så förderflig handel;
 Men grundorsaken war, hos oss / en syndig wandel.

Här bryter döden grymt in uti Swenska hären /
 Och dräper immerfort, så de på landet gå,
 Som de på Skeppen och Galererna i skären:
 På oförmodat sätt sin bane många få.
 Det blod, som skulle för vår ädla frihet rinna /
 Måst' man förgåswes nu af sjukdom stelnadt finna.

Ho har så hårbadt bröst, som här af sorg ej röres?
 När han besinnar / hwad elände detta war;
 Hur' mången fäcker kneckt til ättebakas söres,
 Och uti eget land bedröflig ända tar:
 Hur' han sitt blod och lif måst frucktlöst ge til spille,
 Det han mot fienden dock gärna offra wille.

Men

Man största orsak har de ögon at beklaga,
Som denna jämmer all och wedermöda sett.
Jag törs och kan ej alt i öfverwägning taga;
Men will allenast mig til sinnes föra ett.
Ach! oerhörder sak / tänck Swenska Knecktar / Jarlar
De rymma fält / som dock ha sordom hetat Karlar.

Ho har wäl dylikt hört / el' ho kan sig påminna /
At någon fiende el' owän har förmått
Öf plundra / utan at det ringsta motstånd finna?
När har en Swensker förr sin fiend undangått.
Men här wär hela mackt jag finner undanwika /
I twifwelachtigt hopp til trygga ställen sika.

Men mån den sridbarhet / med hwilcken wære Fäder
Sitt namn odödligt gjort / hos oss har slocknat ut?
Mån Swenska Kneckten ej i Desas fotspår träder?
Mån på wår tapperhet nu hafwer blifwit slut?
Nej / at än mannamod hos wära Knecktar lyste /
Det wittnade den lust / de / til at säcka / hyste!

Hur har Du, Himla-lag / så många sätt at tucka
Dem / som förbrutit sig emot Din Höga Råd?
O! at wi wetat förr oss för Din wrede fruckta /
Och ej framhårdat så uti wårt öfwerdåd;
Här ger Du riset åt wår' egna at oss aga /
Och låter genom dem wår fiende oss jaga.

Hur har Du dock så grymt härmed oss welat plåga?

När jag besinnar det/ wäl hiertat brista må.

När jag dig, Fredrichshamn, ser stå i liusan låga

Och plundras, utan at försvar af dina få:

När jag din prydnad ser af eget folck förstöras/

Må sinnet wäl af sorg och bitter ångslan röras.

Ach! arma Finland/ Du/ som nyss dig hunnit repa

Sen Du i faran fäst och mitt i elden stod,

Skal Du i sorgedof Dig åter nödgas swepa?

Skal jag Dig åter se med så bedröfwadt mod;

Skal jag nu åter se Din hemwist öde göras,

Samt all Din trygghet med Din ägendom förstöras?

Ach! jämmer, se hur som det arma folcket wiker,

Och flyttar med sitt lif, som med et byte bort:

Från all sin ägendom i stort eiände fiker

Till någon säker ort. O! tillstånd mer än swårt.

Uf sina egna de i nöden öfswergifwas,

Och af sin olycks storm bland swarta böljor drifwas.

Så stal du, Helsingfors, på denna usla färden

Dock göra ändligt slut? Skal du dock spärra in

De Kämpar/ som likwäl ha widt i hela werlden

För mandom warit känd? Här watnas ögon min;

Jag ser en ynkelig syn: Wår Här Capitulera

När den, i faran förd, ser ingen undflykt mera.

Här lemnas fienden albeles fria händer /

Alt os handtera så / som honom synes bäst/
Sig rickta af vårt gods och plundra våra länder.
Dig, tapre FREUDENFELT, näst Gud, witackom måst/
Som dock des stora mod här wille något döswa/
Alt han ej seck/ alt det han wille, på os öswa.

En ny bedröflig syn nu åter här os möter ;
De knecktar / hwilkas lif från fienden war frälst/
Den förr utståndne nöd i grafwebackan stöter /
Bedröfligt ämne syns / ehwart man slädar hålst:
Ansikten bleka och förfallna witne bära,
Hur de sitt lif / sin kraft ha' måst i nöd förtära.

Här stocktals änkor gå / och maffa händer wrida /
Beklaga sig at de sin' männer hafwa mist :
Hät faderlösa barn i stort elände qwida/
Beklaga sig / sin nöd, sin torftighet och brist.
Ej något annat hörs / än sorg och wedermöda,
När jag det täncker på, må hela hiertat blöda.

* * *

Börnäme Gynnare, J, som mig gunstigt hören/
Besinner i hwad stånd vårt Swea nu är satt:
Jag är wäl rädd / at J Ehr frögd här med förstörens
Men det är ju så med war wexel-glädje satt:
Ju större ängslan är / af hwilcken wi ä' tryckte/
Ju större glädje när wi derutur ä' ryckte.

Se Rifet blottadt är / och wåre bäste ländar
De stå för öppet hugg: Se Cassan tömder är:
Se en bedröfwad Kung; Se sorgbetagne Ständer:
Se en utmattad / siuk och platt förskingrad Hår:
Se hur' wår heder är förbytt i skam och nesa:
Hör Swenska munnar jämt af klage-röster hesa.

Men hwad tar dock wårt land för råd i sådan fara?
Det söker Himlens nåd, och fäller icke mod /
Det will sin frihet än, så långt det kan, förswara /
Wår Konung offra will sitt sluttij'-åhra blod:
In sinnas de / som lif och hwad de lärast åga
Til Fädenslandets tjenst och heder wilja wåga.

Ty seck man se i hast en ny armée på fötter,
Beredd sin fiende at under ögon gå:
Af flottan / som ej än ifrån des stad war stötter,
Wi tänckte säkerhet och trygghet kunna få;
Men de, wi mente längst ifrån oss wara stängde,
Sig dock i hast til oss och wåra stränder trängde.

Jag tror, af håpenhet wi läre tagne blifwa,
Om wi den fara än oss wilja minna på,
Som mände oss ifrån wår' hus och hemwist drifwa,
Oss föranlåt til widt aflägne orter gå:
At flytta med wårt lif, wår' barn och ägendomar;
Ty säkert tycktes ej bli innom lås och bomar.

Här war en allmän nöd / en allmän sorg å färder
Här hwar och en af oss bedröfwad, rådlös war:
Wi af et mordiskt swärd oss mente bli förtärde,
Och farans gruslighet alt sällhets hopp affkar.
Med darrande hwar dag wi wäntade så höra /
Hur' owän börjat på wår' hemwist öde gidra.

Hur' stor är dock din nöd ej här O! Swea Rike?
Hur' står du icke här på brädden til ditt fall?
O! swåra ödes dom, O! fara utan life.
Med blod bör gråtas / om jag dig rätt ymka skal:
Din fiend står tilreds det sista hugg at gifwa /
Och egne hota med dig til förtryck at blifwa.

I gamle Swenske Mån / som fordna tider lefwat /
Den tid / då Swerjes nöd har warit alrastörst,
Och de olyckor sedt / i hwilka det har swåfwat /
Bör denna icke stå ibland dem alla först?
När i inbördes krig det Swenska blodet rinner /
Och fienden öppen wäg, at oss förderfwa / finner.

Dock bladet wändes om, uplyst nu glada händer,
O Swea / frögda Dig och prisa himlens Kung:
I största nöden han i nåd sig til dig wänder /
När som din börda syns odräglig / alt för tung /
När Du ser ingen wäg til hielp mer öfrig wara,
Så wet Han medel at Dig hielpa utur fara.

Hur' stor är dock Din makt, O! höga Himla-Konung?

Hur' är Din wishet så oändeligen stor?

För liten Himlen är åt Dig at wara wåning:

Dig fruckte hwar och en på jorda-runden bor.

Din åra kunnog bli så wida jorden råcker,

Din allmacts under ock så widt sig Himlen sträcker.

De under / Du på oss har wetat nu bewisa /

De ä' så store och så obegriplige /

Att ingen dertför Dig kan rätteligen prisa /

Ell' wärdig åra Dig af någon döblig ste:

En helig frucktan och diup wördnad sinnet rörer /

När jag Din wishets prof mig rätt til sinnes förer.

När faran är som störst, och nöden hårdast trycker,

När om någ'n jordist hielp alt hopp förgåwes är /

Så kommer Himlen och oss ur eländet rycker,

Ja, at et prästadt land et fridsens bodskap ger.

Förbyter blodigt swärd och mordiske musqueter,

I hwhita Fanor och i gälland' frids-trompeter.

Och at Hans nåd mot oss här skulle öfwerflöda /

Ett ännu högre prof derpå Han oss består.

Wi fruckte / at en gång så tälja bland de döda

Wår Stora FREDRICH; men en ADOLPH FRE-

DRICH är

Det wårn / som Himlen oss mot denna sorg bereder:

En Förste, som sin ätt från Gustaf Vasa leder.

Usväldige Monarch, Du alla Herrars Herre /
Du alla Kungars Kung / Du mächtige Regent,
Wi falle för Din Thron de större med de smärre /
Dig tacke för det Du Din wrede från oss wändt.
Wi tacke Dig för det, at Du oss welat risa /
Wi tacke Dig för det, at Du oss welat lisa.

Wi för Dit Majestät oss lägga ödmuikt neder /
Wi lyse så Dit ris / som på Din hielp- hand :
Wår barn och barnabarn til många många leder
De skola sprida ut Din' under i all' land:
Dit lof skal höras städs i allas våra munnar, /
Ja / spådabarnas röst de sku Dit lof förkunna.

Ach! Kommen Konungar och Herrar uppå jorden
Och sen hur' härligt Gud sin nåd mot oss betett /
Hur han wår klippa / hjelm / wår sköld och borg är worden;
Om någon har ej förr Hans allmacks under sett /
Han komme nu och se hwad Swerje har försarit,
Hur wäldig Himlens hielp / hur stor Dess krafft har warit.

Ja, Kommen Swea Barn med et endrägtigt sinne
Gif' på de wågar ackt, dem Herren med Er gått:
Hans godhet låten städs hos Eder bli i minne,
Hwad härlig utgång dock Ehr dystra ofärd fått.
Låt af en helig frögd Ehr hela hjerta röras,
Hans wårda lof låt' städs i Edra munnar föras.

Up / sungen Herranom en ny och härlig wisa,
Och höijen up Hans Namn så widt, som sthen går;
Med en enhällig röst begynnen honom prisa,
Och säjen: Stor är Du / som öfwer Himlen rår/
Du wärdig är ta' los / ta' heder, pris och ära;
Ty wilje wi Ditt los til effterwerlden bära.

Men Höga Himla - mackt wårt los är alt för ringa,
Hur will ett uselt stofft Din höghet wörda rätt?
När wi från jorden til Din Thron off wilje swinga
Och der i ödmuikhet bese Ditt Majestät,
Din härlighet wi då få se omätlig wara/
Och at wårt swaga los dermot kan intet swara.

Men lät wår swaghet dock Din höghet ej mishaga /
Se wår wälmenta tack med nådigt öga an.
In för Din nåde-stol Du wärdes och uptaga
Den bön wi fälle för wårt kära Fädersland.
O! Herre, Du som oss har welat Freden gifwa /
Lät nu wälsignelse och lycka hos oss blifwa.

Wälsigna Konung, Råd och alla Rikens Ständer,
Wår Stora FREDRICH wi förtro i Ditt förswar.
Giör sielf en säker mur i kring Des alla länder/
Med Honom och Des män i alla rådslag war:
Wår ADOLPH FREDRICH wi ej eller sku' förglöma,
I Ditt beskydd och hägn Du wärdes Honom giöma.

Hans

Hans ankomst ware säll til våra Swenska bygder,
Låt oss nu wid Des skygd få hafwa dubbel tröst:
Befråmja Du och ständ de höga Kunga-dygder/
Som hafwa frälse-rätt uti Des ädla bröst.
Din nådes strömar låt på Honom ymnigt flyta/
Låt ingen olycks-moln Des sällhets sten förbyta.

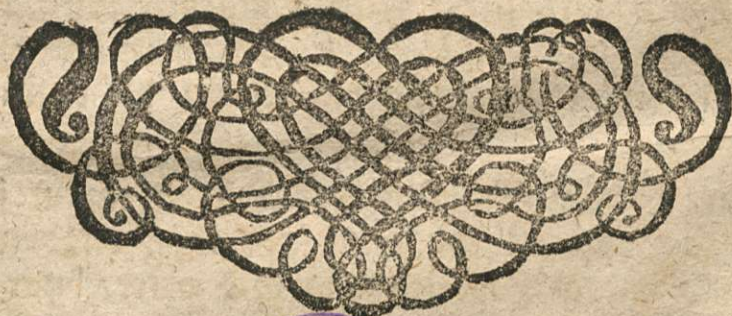
Låt nåd, wälsignelse uppå vårt Rike rågna,
Låt egennyttighet ibland oss alla dö;
Låt fredsens fructer få i ewig tid oss fågna,
Och dämpa med Din hand oenighetens frö:
Låt aldrig Swenske män af enskildt nytta drifwas
Ej eller otrohet i Swea Rike trifwas.

Låt et onyttigt swärd nu råstas i sin slida,
Låt friid, endragtighet och samsja hos oss bo:
Lär oss i stället rätt mot alla laster strida,
Låt fria konstler i vårt Land och Rike gro:
Låt dygd, gudsfructan/ tro och kärlek hos oss grönska,
Då ha wi säkert hopp om det wi nu önska.

Men, Store Himla-Drott Dig ett ännu jag beder,
Jag hoppas Du ej ser min bön onådigt an.
Bland andra Swerjes land med orter/ byar, Städer,
Förtror jag Gefle Stad uti Din nådes hand.
Uch! wärdes den i Ditt beskydd och wårnads taga,
Från des Inwånare olyckan wida jaga.

Min värda Fosterbygd med allan sällhet skydda /
Wälsigna hwar och en uti sitt stånd och fall;
Låt hwar och en så bo med nöje i sin hydda,
Bewara våra hus, ja / denna läro-sal.
Wälsigna sid och land, wår näring och wår handel:
Din nåd låt ymnog bli, lycksalig gör wår wandel.

Låt Din wälsignelse ibland oss öfwerflöda:
Låt ingen fiende wår trygghet rubba så.
I glädje bytas låt wår fordna sorg och möda;
Ja, låt wår sällhet nu den högsta spetsen nå.
Men Du kan mera ge / än önska kan min tunga /
Jag tröstar på Din nåd och lycktar dermed sunga.

Ps. kuvaukset ja taidet.

Wallström

KANSALLISKIRJASTO-KANSALLISKOELEMA

120 102 1996

mf.

